

БОРБА®

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

APRIL 1977

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Сведения за избити отъ комунистите и изчезнали отъ с.Водень и с.Странджа,Елховско,следъ кървавата дата 9 Септемврий 1944 година.

- 1.Георги Вълковъ Янчевъ отъ Елхово,гимназистъ-легионеръ,изчезна презъ есеньта на 1944 година,по сведения убитъ отъ Стоиль Ивановъ отъ с.Водень,Елховско.
 - 2.Стоянъ Андоновъ Поповъ,отъ с.Водень,Елховско,арестуванъ,закаранъ въ Ямболъ,отъ тамъ пуснатъ за Елхово,по пътя настигнатъ,убитъ и погребанъ къмъ Ямболъ.Това стана презъ есеньта 1944 година.
 - 3.Иванъ Яневъ Терзиевъ отъ с.Странджа,Елховско,младежъ,жененъ,пазачъ на пътя за Елхово.Презъ есеньта 1944 година убитъ отъ Стефо Г.Поповъ и Димитъръ Паловъ и двамата отъ с.Водень,Елховско.
 - 4.Иванъ Б.Алексиевъ отъ с.Странджа,Елховско.Съблеченъ голъ и обезглавенъ,като трупа му хвърленъ до с.Малки Чаголъ въ мѣстността Брѣстоветъ до Турската граница.
 - 5.Братята Ямалиеви и Проданъ Хр.Карамазлиевъ отъ с.Странджа,Елховско пребити или убити и изкарани с джипове въ мѣстността Чардакъ Байръ и поставени въ Касъровата кошара,като я запалили.Ноемврий 1948 година.
 - 6.Христо Анастасовъ и неговитѣ трима другари отъ с.Голѣмо Шаково, Елховско,арестувани въ Елхово,бити и пребити,обезглавени въ Тунджалъка между с.Изгрѣвъ и Елхово,презъ Ноемврий 1948 година.
 - 7.Павелъ Христовъ и съдружвика му Стоянъ Будуровъ отъ Елхово,подмамани че ще ги преведатъ въ Турция презъ лѣтото 1947 година,безследно изчезнали и до днесъ.
- Богъ да прости тѣзи мои съселяни!

Съобщава:
Коста Порязовъ
Гермесхаймъ,Германия.

Жестоко избити отъ комуниста-убиецъ Пело Пеловски,жители на с.Махлата,Плѣвенско,сега наречено на името на убицеца Пелово.

- 1.Борисъ попъ Исаковъ - братъ ми.
- 2.Манчо Христовъ
- 3.Маринъ Мариновъ
- 4.Кунка Маринова
- 5.Асенъ Наумовъ
- 6.Лазаръ Наумовъ и още осемъ души,чиито имена не си спомнямъ.

Тѣ паднаха за Родъ и Родина!

Съобщава:
Д-ръ Аспарухъ попъ Исаковъ.
Плезантвилъ,Съединенитѣ Шати.

Мои съселяни,убити отъ комунистите-убици:Василъ Кожеларски,Никола Георгиевъ Лидански и Петъръ Стойнинъ,отъ родното ми село Липенъ,Врачанско.

- 1.Първанъ Петровъ Кузовъ,убитъ на 9 Септемврий 1944 година въ Враца.
- 2.Първанъ Борисовъ Главчевъ,убитъ близо до Югославската граница презъ 1952
- 3.Борисъ Йордановъ Димовъ,убитъ въ лагера Бѣлене презъ 1957 година.

Това нека да се знае завѣки!

Съобщава:
Христо Т.Филиповъ
Брюксель,Белгия.

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P O Box 1204 Grand Central Station New York, N Y 10017, U S A

Основателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 26, брой 1. КНИЖКА СЕДЕМДЕСЕТЪ И ПЕТА.

Априлъ 1977.

НОВИЯТЪ ПРЕЗИДЕНТЪ НА СЪЕДИНЕНИТЪ ЩАТИ И НИЕ.

President Carter

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ
Председетелъ на Българския Националенъ Фронтъ.

При изборитѣ, които се състояха презъ Ноемврий 1976, съ много малка разлика въ полученитѣ гласове Президентътъ Жералдъ Фордъ отъ Републиканската партия загуби и за Президентъ на САЩ бѣ избранъ Джими Картъръ, кандидатъ на Демократическата партия. За Съединенитѣ Щати, които сѣ въ истинската смисълъ на думата една демократична страна, е напълно естествено при едни или други избори да стане промѣна на Президента или правителството.

Сега положението въ свѣта и въ самитѣ Съединени Щати е таково, че гражданитѣ сѣ доста разтревожени за бъдащото и всички съ особенъ интересъ очакватъ новия Президентъ да направи необходимото за подобрене и стабилизиране на положението. Още е много рано да се правятъ заключения, каква ще бѣде политиката на новия Президентъ. Има, обаче нѣкои факти, които даватъ известни указания, какво може да се очаква.

Презъ време на изборната кампания Джими Картъръ излъже съ програма, чрезъ която той декларира, че ще води една външна политика за заздравяване на отношенията съ Съветския Съюзъ и гарантиране на мира. Между многото други точки отъ програмата си той сѣщо декларира, че ще направи съкращения въ бюджета за въоръженията и ще даде прошка на отклонилитѣ се отъ военна служба по време на войната въ Виетнамъ, за да ликвидира този угнетителенъ периодъ отъ историята на страната.

Първиятъ актъ, който Президентътъ Картъръ подписа веднага, следъ като встъпи въ длъжностъ на 20 Януарий 1977 година, бѣше даването на тази прошка. Ветеранскитѣ и други национални организации изказаха недоволство и изтъкнаха, че това може да се отрази върху рекрутирането на войници за армията, особено въ случай на нужда. Сѣщо отрицателно реагираха и самитѣ дезертъори, които отказаха да приематъ прошка,, а искаха да имъ се даде амнистия, тъй като при прошка се признава, че тѣ сѣ виновни, а при амнистия се приема, че сѣ били въ правото си. Либерални и лѣво ориентирани срѣди направиха опитъ да повлияятъ на Президента да замѣни прошката си съ амнистия но за негова честъ, той не отстъпи и не промѣни решението си.

Въ бюджета, който Президента Картър предложи, както бѣше обещалъ презъ изборната си кампания, той предвижда нѣколко милиарда долара съкращения на кредита за въоръжение. Тѣзи съкращения, ако се приематъ, даватъ преимущество на Съветския Съюзъ. Предложението на Президента не се посрѣщна удобнително въ Парламента и се очаква, че то нѣма да бѣде прието, защото може да се застраши сигурността на държавата. Винаги въ миналото, когато такива въпроси сѣ се решавали въ Парламента, народнитѣ представители сѣ се ръководили преди всичко отъ интереситѣ на страната, а не отъ партиинитѣ си програми. Очаква се, че и сега така ще стане и се смѣта, че Президентътъ Картър ще се солидаризира съ Парламента.

Въ полето на външната политика и специално отношенията съ Съветския Съюзъ Президентътъ Картър още въ самото начало демонстрира разбираня и държавнически куражъ. Независимо, каква може да бѣде реакцията отъ страна на Съветитѣ, Президента Картър официално отговори на писмото на руския свѣтовно известненъ ученъ Сахаровъ и потвърди, че той, Президента на Съединенитѣ Щати, ще се зестъпи за зачитане на човѣшкитѣ права и свободи на ученитѣ въ Съветския Съюзъ, които сега сѣ преследвани тамъ поради критичното имъ отношение къмъ режима - Сахаровъ е единъ отъ тѣхъ.

Въ своята речъ предъ Обществото на Народитѣ въ Ню Йоркъ на 17 Мартъ 1977 година, въпрѣки реакцията на Съветския Съюзъ и другитѣ комунистически страни, Президентътъ Картър категорично заяви, че въпроса за човѣшкитѣ права не е вътрешенъ въпросъ на нѣкоя отдѣлна страна, а той е международенъ въпросъ, отъ който Съединенитѣ Щати ще продължаватъ да се интересуватъ и интервениратъ.

За разлика отъ Президента Фордъ, който подъ влияние на своя Външенъ министъръ Кисинджеръ, политиката на когото бѣше "приятелство съ Съветския Съюзъ на всѣка цена" не прие Солженицинъ, Президентътъ Картър прие въ Бѣлия Домъ руския ученъ Буковски, който бѣ освободенъ отъ затвора въ Съветския Съюзъ и пуснат да отиде на Западъ въ замѣна на освобождението на затворения въ Чили водачъ на Чилииската комунистическа партия.

Ние адмирираме Президента Картър за тѣзи му постъпки. Съединенитѣ Щати иматъ нужда днесъ повече отъ всѣкога отъ единъ Президентъ, който нѣма да се влияе и ще действува така, както му налага неговото положение, като лидеръ на най-силната държава въ свѣта.

Въ много скоро време Президента Картър предстои да вземе становище по въпроси отъ голѣма международна важностъ, които становища ще покажатъ направлението на политиката, която той има намѣрение да води и ще обрисуватъ истинския му образъ като държавникъ, поставенъ на висотата на положението, което заема.

Тѣзи дни започнаха разговоритѣ за подписване пактъ между Съединенитѣ Щати на Америка и Съветския Съюзъ за ограничения на въоръженията. Какъ ще се прояви и какво ще приеме Президента Картър?

Цѣлитѣ свѣтъ очаква да види какво ще стане ?

Ако Президента Картър даде курсъ на външната политика на Съединенитѣ Щати въ едно направление, което ще утвърди Съединенитѣ Щати като безспоренъ лидеръ на Свободния свѣтъ, една външна политика, която ще гарантира на свободнитѣ страни подкрепа, за да запазятъ независимостта си срещу Съветската агресия, една външна политика, която ще създаде условия и възможности на народитѣ отъ комунистическитѣ страни да възвърнатъ изгубената си свобода, Президентътъ Картър може да бѣде сигуренъ, че ще има пълната наша подкрепа и подкрепата на грамадното болшинство отъ народа на Съединенитѣ Щати на Америка.

V A E V I C T I S !

Д-ръ Стоилъ Стоиловъ
Ню Йоркъ, С.А.Щ.

Политицитѣ на Свободния свѣтъ и неговитѣ многочислени и многоучени специалисти по международна политика, пренебрегватъ една съществена отлика на комунизма, която го различава отъ всички прежни политически образования. Това е идеологията: за разлика отъ комунизма, Свободния свѣтъ нѣма единна философска система, върху която да изгражда своята политическа платформа на принципи и действия. Възможно поради това Западътъ не обръща внимание на ролята на идеологията въ вътрешната и външна политика на свѣтовния комунизъмъ.

Основа на комунистическата идеология е пълно отрицание на всичко, което не е съзвучно съ нейнитѣ основни постулати. Това отрицание се реализира чрезъ тотална юридическа, морална и философска нетърпимостъ спрѣмо всички общочовѣшки ценности. И тази духовна нетърпимостъ поражда една непрестанна и непрекъснато градираща агресивностъ въ политическитѣ действия на комуниститѣ. Именно тази агресивна сжщностъ на идеология и на действия, Западътъ не иска да види или не вижда, защото не може да противопостави нищо равностойно. При такова доброволно заслѣпение, най-удобно е да играешъ ролята на благороденъ глупакъ, намиращъ у своя противникъ сжщия кодексъ на поведение и сжщия критерий на моралнитѣ ценности. Тази удобна позиция спестява нѣкои разочарования днесъ, безъ да спести никому утрешната негова гибель.

ИДЕОЛОГИЧНА МОТИВИРОВКА НА АГРЕСИЯТА.

Споредъ марксиститѣ, класовата борба ще завърши само следъ установяване на пролетарска диктатура върху цѣлата планета. Съ една дума: революциитѣ и войнитѣ ще продължатъ до осъществяване пълното господство на комунизма надъ всички континенти и народи. Следователно, всички некомунистически страни сж врагове, подлежащи на идеологично обоснована комунистическа агресия, бунтове и революции и открита война, която чрезъ поражение да предизвика радикална промѣна на социалната структура. Тактическитѣ интереси позволяватъ временно сътрудничество съ некомунистическитѣ страни, за да се използватъ тѣхнитѣ суровинни ресурси, резултатитѣ отъ тѣхната технология и дори въоръженитѣ имъ сили - както бѣше по време на втората Свѣтовна война. Но подобни временни тактически отстъпления не промѣня "генералната линия" на комунизма: завоюването на свѣта чрезъ неговото постепенно и насилственено комунизиране. Тази целъ оправдава съществуването на комунизма въ съзнанието на всѣки комунистъ. Идеологичната основа на комунистическата агресия еднакво добре се илюстрира чрезъ многобройни примѣри въ своитѣ две главни практически приложения: отношението на комуниститѣ въ всѣка страна съ другитѣ политически партии и отношението на комуниститѣ съ тѣхнитѣ партньори въ международнитѣ отношения.

КОМУНИСТИЧЕСКАТА АГРЕСИВНОСТЪ ПРИ ВЪТРЕШНАТА ПОЛИТИКА.

Въ критичнитѣ моменти на политическа нестабилностъ, на революция и гражданска война, всички съюзници сж добре приети от комуниститѣ съ условие, че коалиционния характеръ на политическия съюзъ фактически се оглавява отъ комунисти. Тази "формалностъ", въ обстановката на ожесточенъ политически конфликтъ, незабѣлѣзано се превръща въ абсолютна реалностъ, благодарение на не далновидността на партньоритѣ и на отличната работа на комунистическата агентура всрѣдъ тѣхъ. Тука е мѣстото да се спомене, че поради непрекъснатата агресивностъ, комуниститѣ винаги и навсѣкжде овреме "присаждатъ" своя агентура, която остава законспирирана въ продължение на десетилѣтия, ако е необходимо. Религиозни и политически организации, творчески съюзи, съсловия и корпоративни тѣла, Църква и съдебна магистратура - всичко е заразено отъ комуниститѣ, много преди политическата обстановка да стане критична. Именно комунистическата агресивностъ диктува политиката на далеченъ прицѣлъ дори чрезъ обкръжаване на всепризнати политически посредствености съ сигурна комунистическа агентура.

Въ гореспоменатата обстановка на революция или на гражданска война, комунистите допускат всекакъв вид компромиси, като обща политическа платформа на умерен демократизъм и дори се съгласяват военните действия да бъдат ръководени от некомунисти военни, чиито дарования гарантират крайния успех. Следъ победата компромисите брутално се отхвърлят, а опасните военни се ликвидират или се "приспособяват" чрезъ рафиниранъ шантажъ. Вътрешно-политическите компромиси на комунистите имат винаги времененъ, тактически характер - непромънящ, дори въ някои частности, идеологията и крайната политическа цел: узурпиране на властта съ всички средства. Следъ победата и реконструктивния периодъ принудителната коалиция се обръща въ главна заплаха за комунистите, като тѣ почватъ поединично унищожаване на своите партньори, които не съ приели "равноправния" политически съюз, като своя безусловна капитулация. За да се избѣгне обединяване на застрашените, на останалите партньори по коалиция, тайно се представятъ "гаранции" за разширяване на политически имъ концесии следъ ликвидирането на "общия" врагъ. Тази игра се повтаря до унищожаването и на последния "съюзникъ".

Всеизвестенъ, но забравянъ отъ всички тукашни прекраснодушни апологети на Ленинъ фактъ е, че Руската демократическа революция презъ 1917 година бѣше подготвена отъ останалите политически партии и организации безъ прѣкото или косвено участие на Ленинско-Троцкиската Болшевишка фракция. Въ периода 1907-1917 години, Ленинъ, Троцки, Зиновиевъ и компания предаватъ непрекъснати претенции да ръководятъ "революционния процесъ въ Русия" т.е. нейното демократизиране, безъ да иматъ никаква реална възможностъ за това. Скритомъ, Троцки и Каменевъ осигуряваха фининсовата и политическата подрѣжка за бъдещите си действия отъ страна на богати и влиятелни кръгове въ Съединените Шати. Докато Ленинъ бѣше се поставилъ напълно на разположение на Германския Генераленъ Щабъ.

Следъ установяването на т.н. Временно правителство, болшевишките водачи се завърнаха въ Русия и чрезъ набързо комунизираният войнишки и работнически съвети станаха действителни съуправници на Керенски. Октомврийският превратъ започна съ безмилостното унищожение на Социал-Революционерите /Есерите/, единствената многочислена и действително революционна партия. Следъ това дойде редъ на Социал-Демократите. Малочислената Ленинова фракция /35,000 членове на 160 милиона население презъ 1916 година/ съ помощта на своите Марксистически събратя Социал-Демократите и съ "социално близките" имъ Анархо-Комунисти и углавници ликвидираха Есерите и Кадетите /Конституционните Демократи/. Социал-Демократите сетне бѣха дадени на Анархистите за "Революционенъ съдъ". А последните изпратени въ небитието съ помощта на Чекистките полкове /ЧОН/ отъ Латишки стрелци и китайски наемници. Същата игра на коалиция се повтори и въ Китай. Китайската комунистическа партия участвува въ учредяването на Гуо-Мин Данъ, и следъ като не успѣ да го углави започна 30 годишна ожесточена война за победата, за която помогна не само стопанинътъ на Кремълъ, но и няколко наивни обитатели на Бѣлия Домъ

Аграрната селска революция въ Монголия, земя безъ промишленостъ и безъ пролетариатъ, още презъ 1921-1924 години бѣше финансирана и ръководена отъ просветни земевладелци и търговски компании, които искаха да освободятъ страната отъ зависимостта на чуждестранни търговски компании. Въ тази непролетарска срѣда, Москва ижектира няколко школовани въ Съветския Съюзъ комунисти, които организираха Монголска Комунистическа партия, съ численостъ презъ 1928 година, 600 души! Използувайки известната комунистическа тактика, и както прѣкото военно вмешателство на части отъ т.н. Особенъ Срѣдноазиатски Воененъ Округъ, комунистите и въ Монгория безмилостно ликвидираха своите лоялни съюзници. Въ годините 1936-1938 върху територията на републиката, Испанските комунисти и тѣхните интернационални събратя започнаха кървава чистка средъ своите съюзници, дори при военна обстановка, принуждаващи къмъ пресмѣтлива съдържаностъ. Прочутиятъ френски комунистъ Андре Марти, известенъ подъ прѣкора "Касапинътъ отъ Албосетра", разстрелваше социалисти, анархисти, троцкисти, демократи и дори безпартийни, подъ предлога, че "въ бъдеще, тѣ могатъ да бъдатъ врагове на комунизма".

Но дори този нагледен урок на комунистическата коалиционна политика не стръсна великитъ демокрации на С.А.Щ., Англия и Франция, които неофициално подържаха кървави разгулъ на комунистическитъ касаци срещу национална Испания.

Краятъ на втората Свѣтовна война формира коалиционни правителства съ участието на комунисти въ България, Румъния, Полша, Чехо-Словакия, Югославия, Унгария и Албания. "Специалиститъ" по комунизъма въ Съединенитъ Щати и Англия не предупредиха своитъ правителства относно всеизвестната вече тактика на комуниститъ срещу коалиционнитъ си партньори. Въ периода 1945-1951 години, комуниститъ въ гореизброенитъ страни, физически унищожиха партньоритъ си по коалиция чрезъ фалшифицирани съдебни процеси, чрезъ инсценирани самоубийства, чрезъ внезапни случаи на "естествена" смъртъ и пр. "легални" средства. Комуниститъ въ Куба, които дори не дръзнаха да се обявятъ за партия, поради смѣхотворната имъ малочисленность, бѣха милостиво приети въ правителството на Кастро, за да се обезпечи временната външно-политическа подкрепа на Съветския Съюзъ. Само две години по-късно, тѣ инфилтрираха въ цѣлия апаратъ на Кастровата диктатура, и брадатиятъ Фиделъ бѣше принуденъ да се обяви също за комунистъ, та да запази живота и властъта си.

Разглеждане на комунистическата агресивность въ вътрешно-политическата деятельность налага само единъ изводъ: всѣкакви надежди за демократизиране на комунизъма посредствомъ политическа коалиция сж самоизмама. За нѣколко само години всѣка такава коалиция се трансформира въ едностранна комунистическа диктатура. И ако за близо 60 години правителствата на Съединенитъ Щати и на Запада, още не сж направили подобенъ изводъ, то членоветъ на тѣзи правителства сж безнадеждни наивници, дори измѣнници на родинитъ си и на Свободния свѣтъ.

ВЪНШНАТА ПОЛИТИКА НА КОМУНИЗЪМА.

Нетърпимостъта и агресивностьта на комунизъма е особено явна въ областъта на международнитъ отношения. Комуниститъ дори про форма не се стараятъ да прикриватъ тази агресивность. Напротивъ, нейното подчертаване имъ донася несъмнени изгоди, предизвиквайки волеви парализи у прекалено изтънченитъ Западни дипломати. Комунистическитъ дипломати, за разлика, напр. отъ ангелоподобния Д-ръ Кисинджеръ, не правятъ дипломация "денъ за денъ", а дипломация на далеченъ прицель. При така формулирана външна политика не съществуватъ никакви морални или фридически задръжки. Аксиома на комунистическитъ дипломати е: "Самото обстоятелство, че контрагентътъ е изявилъ съгласие да преговаря, го квалифицира като капитулантъ". Цитатътъ е отъ учебника по "Основи на Дипломацията" за курсиститъ отъ Висшата Военно-Дипломатическа Академия къмъ Генералния Щабъ на Червената Армия. И отношението къмъ него е, като отношение на победителъ къмъ капитулацията. Тази бруталность създава особена атмосфера при всѣка дипломатическа конференция, застрашаваща Западнитъ дипломати рано или късно да капитулиратъ. Като най-яркъ примѣръ на горния афоризъмъ е Парижкото споразумение за Виетнамъ. Съединенитъ Щати се съгласиха на преговори, т.е. предварително и безусловно бѣха капитулирали! А текстътъ на споразумението само юридически и текстуално оформи капитулацията на Съединенитъ Щати. Така Американското правителство се ухитри да капитулира официално въ една война, която не бѣше обявена!

За комуниститъ всѣкакъвъ воененъ, стопански и политически съюзъ съ некомунистическа страна е времененъ тактически актъ на сътрудничество съ "вчерашенъ, днешенъ и утрешенъ врагъ" и поради тая своя същность не налага никакви юридически или морални задължения на комуниститъ. И до днесъ въ Генерал-Щабнитъ Академии на Социалистическитъ страни професоритъ се съкрушаватъ за проявената презъ 1943 година "неостъпчивость на Хитлеръ, която попречи на Съветския Съюзъ, Германия и Япония да нанесатъ внезапенъ и съкрушителенъ ударъ надъ съюзницитъ". Цитатътъ е отъ секретнитъ записки "Въведение къмъ Дипломатическата История на Втората Свѣтовна Война", използвана като учебно помагало отъ курсиститъ въ класоветъ по Специални Стратегически Акции и Операции къмъ Академията "Фрунзе" и останалитъ комунистически Генералъ-Щабни Академии.

Въ тази свѣтлина, комунистическите теоритици и реализатори на дипломатическото искусство считатъ всѣкакъв видъ договори, споразумения, конвенции, протоколи и др. задължителни само за некомунистическия партньоръ. Държавниятъ Департаментъ на Съединенитѣ Щати, както и останалитѣ Външни министерства на все още свободнитѣ страни, притежаватъ пълна колекция отъ стотици международни и двустранни договори, които комунистическите страни сж нарушавали и нарушаватъ. И въпрѣки това, преговори се водятъ и нови договори се сключватъ. Изглежда, само Западнитѣ дипломати да се намиратъ на работа! Основенъ принципъ на комунистическата дипломация е всѣки договоръ да се нарушава въ онзи моментъ, когато такова действие ще донесе максимална вреда на другата "високодоговаряща страна". И това е напълно въ съответствие съ основната комунистическа аксиома, споредъ която комунисти и некомунисти оставатъ врагове дори и въ първитѣ идилични дни на поредния дипломатически меденъ месецъ.

Единъ примѣръ е достатъченъ. Въ 1944 година, когато отношенията между Съединенитѣ Щати и Съветския Съюзъ благоухаеха подобно на райска градина, по лична заповѣдъ на Сталинъ командувачия "Особени родове оръжия" Д-ръ Руденко, започна изпълнението на плана "Джонъ Браунъ 2" по създаване на расистко негърско движение въ Съединенитѣ Щати. Този планъ е рожба на Берзинъ и Д-ръ Руденко още въ началото на 30-тѣ години и същността му е, чрезъ либерализация на Съединенитѣ Щати да се създадатъ предпоставки на междусобна война на расова основа. Днешнитѣ събития показватъ, че тогавашниятъ командувачъ на "Особени родове оръжия" т.е. частитѣ за специални стратегически операции къмъ Г.Р.У. добре е замислилъ и осъществилъ темата на втората си докторска дисертация по психо-политика.

Но комунистическата дипломация е същевременно дипломация на "дублетния изстрелъ"/този терминъ е също Съветски/. Основната целъ на всѣка дипломатическа акция е унищожаването въ перспектива на контрагента. Това е далечния изстрелъ. Дублетния изстрелъ трѣбва да причини непосредствена вреда на контрагента. Ето единъ примѣръ: въ името на детанта, Съединенитѣ Щати фактически подариха на Съветския Съюзъ огромни количества зърно, което веднага доведе до рѣзко покачване на потребителнитѣ цени въ Съединенитѣ Щати и по този начинъ до ускоряване на инфлацията. А закономѣрното недоволство се превръща въ социаленъ "агаръ-агаръ" за размножаване бацитѣ на политически радикализъмъ.

ПЕРСПЕКТИВИТѢ НА ПОБЕДЕНИЯ.

Горко́ на победения! Въ този старъ афоризъмъ ще намѣримъ всички перспективи на победения, безразлично дали е загубилъ на бойното поле или се е самопобедилъ върху зеленото сукно на масата за преговори. Комуниститѣ ценятъ само аргументитѣ на силата. Отклонявайки се отъ преговори, докато тѣ първи не поискатъ да преговарятъ. Тогава, съобразно собсвената имъ логика, тѣ ще бждатъ победенитѣ. Всѣкакви надежди на мощното лоби на капитулантитѣ въ Съединенитѣ Щати, ръководено чрезъ многобройнитѣ "изследователски" институти и фондации, чрезъ подкупни и празноглави журналисти и политически "писатели" и най-вече чрезъ панаирджииски дипломати, че доброволното капитуланство ще спаси съществуванетоъ имъ, е заблуждение!

Ако нѣкой се надѣва, че комуниститѣ ще му позволятъ да преподава въ нѣкои отъ тѣхнитѣ университети изкуството да се прави политика, той дълбоко се заблуждава. Неговата екзекуция ще бжде най-кратката и най-поучителната лекция за бъдащитѣ дипломати - какъ не бива да се прави политика! Всички, малкия и великия, измежду днешнитѣ адепти на детанта ще бждатъ първа жертва на победителя. Защото всѣки победителъ признава само единъ законъ и едно право, формулирано кратко и ясно, като ударъ на палаческа секира:

ГОРКО́ НА ПОБЕДЕНИЯ!

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЦЪРКОВЕНЪ ВЪПРОСЪ И НАЦИОНАЛНАТА ЕМИГРАЦИЯ.

Пенчо Пелтековъ
Торонто, Канада

Съ отминаването на тази година, която бѣ богата съ събития но безъ да донесе промѣна въ сѣдбата на поробения ни народъ, ше зачекнемъ отново единъ въпросъ, по който сме писали и взимали становище вече нѣколко пѣти. Става дума за Българската Православна Църква, която презъ вѣковетъ, на много пѣти, пълни съ тежки изпитания и страдания, успѣ да запази народътъ ни здравъ и читавъ.

Ако разгърнемъ страницитѣ на многолѣтната българска история, предъ насъ ще изпъкнатъ ярко исполинскитѣ фигури на Патриархъ Евтимий, който съ огненъ мечъ предъ стеницѣ на Търновградъ бранѣше народа ни отъ чужди похитители и изпитото бледо лице на монаха Паисий, прегърбенъ предъ светилника въ тъмната Хилендарска килия, пишещъ "История Славяноболгарская".

Факлата, запалена отъ него бѣше поета отъ Софрони Врачански, Иларионъ Макариополски, Неофитъ Бозвели, Антимъ Първи и много други духовни водачи, които дадоха примѣръ на всеотдайна обичъ къмъ Родъ и Родина, на подрастващитѣ поколения.

Следъ 9 Септемврий 1944 година, България падна подъ ново, по-страшно робство. Наредъ съ десетки хиляди български патриоти бѣха избити и нѣколко владци, стотици свещеници и монаси. Хиляди духовници пълнѣха години наредъ затворитѣ и концлагеритѣ. Монастиритѣ бѣха преобърнати на туристически атракции, а църквитѣ запусѣха. Въ последнитѣ 32 години нито една Божа обителъ не бѣ построена, докато партиинитѣ домове почнаха да никнатъ като гѣби изъ българскитѣ села и градове. Днесъ, въ столицата, на булевардъ "Москва", червената звезда на главната квартира на комунистическата партия се извишава по-високо отъ кръста на позлатенитѣ куполи на храма "Св. Александъръ Невски".

Българското духовенство, като представителъ на диаметрално противоположна идеология на безбожния комунизъмъ, е подложено на най-тежки, непоносими изпитания и гонения. Пропаганднитѣ, анти-религиозни кампании, които обвиняватъ духовенството за всичко, което не е въ редъ подъ комунистическия режимъ - не преставатъ.

Въ сѣщото това време, режима проповѣдва пълна религиозна свобода. Разбира се, въ България така трѣбва да се молишъ, че само Богъ да те чуе!...

Българскитѣ емигранти, организирани въ редоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ, като имаха предвидъ непоносимо лошото състояние и тормоза, на който е подхвърлена Българската Православна Църква подъ комунистическия режимъ и като знаеха, че въ продължение на повече отъ 10 вѣка, тя е била недѣлима, стожеръ на българщината и залогъ за опазване на националното българско съзнание, съзнаха необходимостта, при тия тѣжки обстоятелства, да подържатъ само една духовно символична връзка съ Църквата, респективно Светия Синодъ въ България, но не и административна.

За съжаление, ръководството на Българската Православна Църква, подъ натиска на Българската Комунистическа Партия, не се вслуша въ желанието на емиграцията ни. Синодалната Църква въ Съединенитѣ Шати и Канада постепенно попадна подъ административната власт на Светия Синодъ, който, както всички други институти, е подчиненъ на Българската Комунистическа Партия.

Доказателства за административна намѣса имаме много, но най-очебиеща е: въпрѣки единодушното решение на два Църковни събора Македоно-Българската Задгранична Православна Църква да има една единствена Епархия, и увѣренията на нарочно изпратения отъ Светия Синодъ като наблюдател на Събора въ Торонто Митрополитъ Никодимъ, желанието на делегатитѣ не бѣше зачетено. Синода раздѣли Епархията на две Диоцези: Ню Йоркъ - начело съ Митрополитъ Йосифъ и Акронъ - начело съ Епископъ Симеонъ.

Докато Йосифъ е ограниченъ само за Ню Йоркъ, Симеонъ, освенъ Акронъ има подъ свое ведомство още 9-10 църковни общини въ Съединенитѣ Щати, Австралия и Нова Зеландия. Само преди нѣколко месеца е била купена и сграда за Митрополия въ Акронъ, заплатена отъ София.

Като имаме предвидъ, че въ България на стотици църковни общини се пада по единъ Митрополитъ, питаме, при наличността само на десетина църкви на този континентъ, кому сѣ нужни две Епархии, съ двама владци и то заплатени отъ комунистическа България? /Не споменаваме третата Македоно-Българска Епархия, начело съ Епископъ Кирилъ, която се отдѣли преди 13 години отъ Светия Синодъ, ужъ въ името на антикомунистическата борба. За нея ще имаме възможностъ другъ пътъ да пишемъ/. Нима безвърницитѣ въ София наистина се загрижиха за религиознитѣ нужди и възпитание на емигрантитѣ? Не вѣрваме Българската Комунистическа Партия да инвестира долари въ Митрополити и Владци, ако не разчита да ги получи обратно съ богата лихва!

Съревнованието между двамата владци, но не на религиозно-творческа база, а кой да заграби по-голяма територия, е въ разгара си. За насъ не е важно, кой ще победи. Сигурно този, който по-добре служи на София. Жалкото е, че съ административната намѣса на Светия Синодъ въ черковния животъ на този континентъ и нереспектиране желанието на черковнитѣ членове, ще бждатъ отблъснати и сигурно ще потърсятъ уделетворение на своитѣ религиозни нужди въ други църковни общини. Отъ това ще загуби само българщината на този континентъ, която и безъ това има тежката задача да се справя съ настървенитѣ нападки на грѣкомани, сърбомани и македонмани!

Боли ни, когато пишемъ на тази тема. Ние искаме да подкрепяме Българската Православна Църква въ емиграция, за да бжде тя крепителъ на българския духъ и пазителъ на българскитѣ национални интереси, но въ сѣщото време, нашъ дългъ е да бдимъ за предотвратяване опититѣ за използването и за комунистически или други цели.

Ние все още вѣрваме, че Българската Православна Църква въ Родината и особено въ чужбина, ще намѣри правилния пътъ за опазване на своята независимостъ, за да продължи историческата си роля на бранителъ на българщината въ тѣзи тежки за нашия народъ времена.

Далечъ сме отъ мисълта да проповѣдваме и изискиваме саможертвата на нашитѣ братя и сестри въ Родината. Отъ тука лесно можемъ да дразнимъ "червения змей" въ България. И най-малко ние, отдалечени на хиляди километри, приютени въ тѣзи свободни и демократични страни, имаме право да обвиняваме въ слабостъ беззащитнитѣ въ Родината. И като имаме предвидъ, че дори между милиони хора рѣдко се ражда човѣкъ да се качи на кладата съ дигнато чело, ни кара да бждемъ снисходителни и къмъ светитѣ отци. Разбира се, за всѣко нѣщо си има и мѣрка...

Нека си пожелаемъ и да се надѣваме, че и поробена България ще роди единъ втори Патриархъ Евтимий, който да изгори на огъня на любовта си къмъ народа ни! И нека този втори Евтимий бжде сигуренъ, че пламцитѣ на тази негова саможертва ще парятъ сърдцата и душитѣ на идващитѣ поколения во вѣки вѣковъ!

САМО ПРИМИТИВИЗЪМЪ ЛИ Е ТОВА?

Д-ръ Благородъ Палеологовъ
Мюнхенъ, Германия.

Веднѣжъ запитахъ единъ емигрантъ-христъ дали чувствува нѣкаква тѣга по Родината. "Разбира се", - бѣ отговорътъ - "но азъ се научихъ самъ да се лѣкувамъ и то много ефикасно. Взимамъ единъ български комунистически вестникъ и следъ прочитането на нѣколко пасажа това чувство преминава и се замѣня съ чувството на задоволство, че не съм вече въ България".

И наистина очудваше е подценяването на българина, на българския читателъ / разбира се, доколкото на практика той чете вестникитѣ, за които е абониранъ на сила /, когато му се сервираатъ статиитѣ, есетата и други литературни форми отъ диктуваната българска комунистическа преса. Като че ли, пълновъзрастниятъ български гражданинъ е безъ собственъ мозъкъ и безъ елементарни мисловни способности. Позволяватъ си да му повтарятъ до втръсване само готови фрази, шаблони и положения, не позволяващи абсолютно никаква свободна мисль, интерпретация и въображение. Този калѣпъ и схоластика, въ най-вулгарния смисль на думата, сѣ надминали многократно по своята стерилностъ толкова много осмиванитѣ отъ Марксиститѣ-Ленинисти, Талмудизъмъ и канонизация на разнитѣ църковни култове и тѣхнитѣ езикови средства за изрази. Но тази стерилностъ на мисльта, която се налага на българския читателъ довежда до неизбѣжното създаване на наистина нови форми и въ областта на изразнитѣ средства.

За съжаление, тѣзи нови форми отговарятъ на невиджданото до сега обедняване на мисльта, на свободата на изразяване на мислитѣ и на волята на окупирания чрезъ съветскитѣ агенти български народъ. При по-внимателенъ анализъ се установява, че тѣзи стандартни форми представляватъ едно повторение на изживѣнитѣ още презъ Срѣднитѣ вѣкове езикови феномени. Конкретно, въ съвременната Съветска и Българска литература изобщо, сѣ въведени и утвърдени между другитѣ примитивни езикови и стилнови форми и т.н. "постоянни епитети". Тѣзи "постоянни епитети" сѣ характерни за народното творчество, примѣрно, въ Българскитѣ Народни пѣсни. Народниятъ пѣвецъ употребява почти винаги само подобни изрази и форми:

Черни очи
Гора зелена
Враня коня
Остра сабя

Вити вежди
Поле широко
Мила майка
Бѣли пари

Вода студена
Синьо море
Ситни деца
Черни дни и пр.

Въ съвременния български литературенъ езикъ, а същото се отнася и до Руския езикъ, и по-специално въ официалнитѣ политически доклади, речи, въ езика на пресата - ежедневна и периодическа, се наблюдава връщане къмъ този отдавна изживѣнъ и отминатъ срѣдновѣковенъ и примитивенъ начинъ на изразяване и по-специално къмъ споменатитѣ "постоянни епитети". Разбира се, въ духа на съвременнитѣ изисквания на Съветската пропаганда, респективно, на нейнитѣ български епигони се налага вече повторението до втръсване на нови "постоянни епитети". Напримѣръ:

Дружбата съ СССР може да бѣде само нерушима и вѣчна!
Безкористна братска помощъ отъ непобедимата Съветска армия.
Рѣководната роля на БКП. Братскитѣ комунистически партии.
Всепобеждаващото учение на Марксъ и Ленинъ /по-рано Сталинъ/.
Тържеството на Съветската наука. Всеотдайната подкрепа на СССР.
Безспиренъ растежъ на политическата и трудова активностъ.
Топла и сърдечна обстановка.
Даватъ указания и мѣдри съвети: Тодоръ Живковъ /по-рано Георги Димитровъ или Вълко Червенковъ/.

Още по-интересни са "постоянните епитети" в връзка с противниците на комунизма. Ако отворите която и да е била комунистическа книга, била тя история, белетристика или политическа, почти на всеки втори ред ще срещнете такива шоблонни и овехтели епитети, които се повтарят и преповтарят от години наред. Слоганите на Ленин, че "Една лъжа, преповтаряна хиляди пъти, вече се взима за истина" и "Който не е с нас, е против нас", като че ли взимат, за съжаление вече почва в Запада: комунистическият преповтаряни "постоянни епитети" почват да се употребяват и от Западната преса, като са добили вече гражданственост в нея. Едва ли има българско списание, вестник, книга или брошура, където да не се срещат поне стотина пъти следните "постоянни епитети":

Фашистъ
Кръволокъ
Контрареволуционеръ
Капиталистъ

Нацистъ
Легионеръ
Главоръзъ
Кожодеръ

Антисемитъ
Садистъ
Бандитъ
Потослукачъ и пр.

Като се има предвид, че в комунистическата литература са тези мили и любезни епитети са окачествени и Английската Кралица и Папата и Президента на Съединените Щати, става явно какво е качеството на тяхното съдържание. На читаещата публика тези епитети и слогани им са се втръснали до гуша и те си казват: "Шом като водачите на Западните демокрации са "фашисти" и "капиталисти", какво лошо има и ние да сме такива? Още повече, че "бащата", "вожда", "най-гениялният водач на човечеството" Джугашвили-Сталин, беше дълги години в приятелски и дипломатически отношения и с фашистка Италия и с Нацистка Германия. Защо тогава никой български комунист нямаше куража, поне да спомене един от тези "постоянни епитети", така широко употребяване днес, под плетъ и надъ плетъ?

Комунистите дори не употребяват тези епитети в кавички, като че ли не знаят, че да си фашист, трябва да си италианец, нацист-германец, кождер-да обработваш кожи, кръволокъ-да не си в никой случай вегетарианец и антисемит - не можеш да бъдеш еврей!

Разбира се, не всичко се свършва също с "постоянните епитети". В "колонката на писателя", примерно в "Вечерни Новини", дълбокомудри писатели, гонещи кариера и отличия, се домогват до по-сложни изразни похвати. Там могат да се прочетат и по-нови неща, напр.: другарката Людмила Живкова, дъщерята на Тодор Живков, Първи Заместник Председател на Комитета за Изкуства и Култура изнесе доклад на някаква тема. Оказа се, според критиката на виден наш писател, че значението на дадените в доклада указания "могат да бъдат измърени само в "дистанцията на времето", астрономически казано - с 300,000 километра в секундата!

Какво величие, наистина! И то толкова млада и толкова зряла! И защо не! Преди няколко години, принцеса Людмила изнесе доклад в един от най-реномираните английски университети на тема: "Близко-Источната политика на Англия през XIX век". Защо не в Москва, а в прогнилия Запад? И защо не на тема "Близко-Источната политика на Русия през XIX век" или по-познато и много по-важно за нас - на Съветския съюз в Близкия Изток през XX век?

Но кой има куража да бърка в огъня! Относно Английската политика може всеки да говори и пише безнаказано, но относно Съветската, а също и Руската, може да пише днес само Брежнев, вчера Хрущов, а онзи ден само Сталин... Ако се върнем към многострадалния български език, бихме могли да си обясним в каква ковачница се създават новите му изразни форми и кой дава указанията си на нашия културен фронт, с каква култура е той и с какъв манталитет, а също и от коя династия произхожда. Връщайки се още по-назад, бихме могли да запнем в духа на нашата народна песен по дядо Любен Каравелов: "Черней горо, черней сестро..." - от братската нерушима дружба и помощ от Съветския съюз!

